

ТИБАЛТ - По-тихо, сър! Момчето ми пристига.
/Близа РОМЕО./

МЕРКУЦИО - Че в твоята ливрея той не иде;
но виж не ще е по-долу от тебе -
и в тоя смисъл ваше благородие
би могъл да го нарече "момче".

ТИБАЛТ - Ромео, чуй! за любовта, която
към тебе имам, нямам друга дума,
за да те поздравя, освен "негодник".

РОМЕО - Тибалт, причина имам, за да бъда
към тебе благосклонен, своя гняв
да сдържам, да ти пращам тоя поздрав:
негодник аз не съм. Затуи прощавай!
Аз виждам, ти не ме познаваш още.

ТИБАЛТ - Момче, не се изкупва с тия думи
горчивата обида.- Саби - въл!

РОМЕО - Обида!-Аз не съм те оскърбявал.
Напротив, много скъп си ти за мене,
по-късно ще узнаеш сам това.
И тъй, бъди доволен, Капулети,
аз пазя като свое твоего име.

МЕРКУЦИО - О подло, уничително смирение!

Alla staccata, и тогчас - победа!

/Изважда сабята си./